

גמ' (ב) [בסודות יג.] (ג) [לקמן יט:] א) שנת ג. (ד) לקמן כה. כה. [תמורה ג:] (ה) לקמן יד: (ו) [ז] ו"ה א"פכא ואע"ג כ"ו [ז] [ע"ע] מוספות שנת ג. ד"ה שבעות]

הגהות

רש"י ד"ה וידועות טומאה דמקדש. וידועות שנעלמה בו. מל"ג ידועות נראה לי להניח דכור הקודם אחר מיכת ממנו:

(ר"ש)

תוס' ד"ה הדא. ואע"ג כ"ו קרא לחיוב על כל קרחה כ"ו. כ"ו: (ר"ש)

פניני רש"י

ועל הזקן שתיים מיכן. טמא פחות יש לו זקן אחד למטה מן האזן מקום שתי התמחות ואלו ומתפרש שם וטעם קרחה פחה בתורה על שם שזולת לזקן וכל מה מתחלה זקן וכל מה שלמעלה עד הנדעף ככלל פחה הראש היא ושתי השינויים כל אחד מהן לקוח הלא וקרחה פחה ואחת מלמטה שיער צפון השינויים בלמעט הקטור שזעזעו ממנו: (ריב"ן מכת ב ד"ה שמים)

שבועות שתיים

ועל הזקן שתיים. מכל כד' ז' אדעים לפי שהלחי רחב כנגד הדדעים ויש לכל דבר רחב קלה לפני דלדין בראשו: וא' מלמטה. בסנטר שהלחיים מחוצרין סם והעלם קלר מלמטה בסנטר שקורין מוטוין ז' בלע"ז: הדא. אלוהה דמיחייב עליה תרמי היינו דומיא דשמים שהן

ארבע: לכולהו. כל ז' שהן ד' שמאל שגמאס כאלן: ודמיון אהרדי בקרבן עולה ויורד. זהו דמיון להדדי ששמינה עולה ויורד: ומפרש ידועות. דקמני את שיש זה ידעה וכו' ופריש כולה מתני' מילי ידיעות טומאה ושקבינהו למלמא דשבעות: דוותרין מילייהו. שני פקיס אלו הראשונים: שרי להו. מתיר אותן כלומר מתיר שהנא עלמנו מהן ונפטור מהן מחלה: שבועות שתיים וכו'. פרישית לכולה במתני': וידועות טומאה קדש. שנעלמה ממנו טומאה ואכל קדש: וידועות טומאה דמקדש. ידיעות שנעלמה ממנו ידיעת טומאה ונכנס ממנו ידיעת קדש וסבור שאין זה קדש ומתחלה ידע: הוצאה דעני. העומד בחוך: והוצאה דבעל הבית. העומד בפנים: שאות ובהרת. אכל פסחת אינו שם נגע אלא שם מולדה כדמפרש לקמן (דף ו.) בפירקין: אינו חייב. קרבן: אלא על העתיד. דלייק להרע או להיטיב לקמן בפ"ג: ואי רבי עקיבא האמר בו. במתניתין פירק שני ומתניתין קמני שהן ארבע: מה

אלא על העתיד לבוא אי ר' עקיבא האמר ר' עקיבא איבעית אימא ר' עקיבא איבעית אימא ר' עקיבא אימא רבי ישמעאל מהן לחיוב ומהן לפטור ואיבעית אימא רבי עקיבא אימא רבי ישמעאל מהן לחיוב ומהן לפטור

פרק ראשון

שבועות

ג.

ועל הזקן שתיים מבאן. נראה דמשמית ונשחת שניהם מייבין כמו בהקפת הראש דלמר בפ' ז' נזירים (מזר דף טו: ושם) אחד המקיף ואחד הניקף במשמע ואע"ג דהתם דריש מדמתיב לא תקיפו לשון רבים וגבי זקן כתיב לא תשחית לשון יחיד הא כתיב נמי בכהנים לא יגלחו לשון רבים וילפינן מהדדי לענין גילוח שיש בו השמחה בפרק ז' נזירים (שם דף נח:)

ובג"ש דפחת פחת ילפינן מהדדי בפ"ק דקדושין (דף לה: ושם) ובהדיא תניא במוספתא [פ"ג] למכות המשמית פחת זקנו של תבירו שניהם מייבין ואסור לישראל להניח לנכרי להקיף ראשו ולהשחית זקנו דהא אמר רב הונא בפ' ז' נזירים (מזר דף טו:): המקיף את הקטן מייב וכו' וכו' איפכא ללא מקיש מקיף לניקף (א) ואע"ג דהתם פליג עליה רב אדא בר אבהו משום דכתיב לא תקיפו אחד המקיף ואחד הניקף משמע ואתקש מקיף לניקף כל היכא דניקף מייחייב מקיף נמי מייחייב ומשמע התם דלרצ אדא בר אבהו אפי' איסורא דרבנן ליכא מדקאמר ליה לרב הונא בניך הקטנים לדיך מאן מגלח להו א"ל חונה משמע דלדידיה ניתא דשרי אפי' לאיש אין הלכה כרב אדא דקמחא דהש"ס בפרק א' דבבא מליעא (דף י:): כרב הונא דקאמר איכא צינייהו איש דלמר לאשה תקיף לי קטן דללישנא דתני דבבא מויבא הכא אשה לאו בת מויבא היא מייחייב שולח משמע דאי מקיף ליה גדול מייחייב ועוד נראה דאפי' רב אדא מייחייב היכא דניקף בר מויבא אע"ג דמקיף לאו בר מויבא ולא פטר אלא היכא דניקף לאו בר מויבא הוא מדלא קאמר איש דלמר לקטן או לנכרי אקיף לי גדול והוי נפקותא לרב

הא דלמי עשה דמנורה ודמי לאו דהקפת מדמתיב ראשו משמע דכ"ע מודו דאסור ע"כ אשה וכתיב דאי שרי לרב אדא אמאי דמי הא אפשר לקיים שניהם דיש לדחות דלנטרין קרא למימר דמי היכא דלין שם אשה וכתיב וזין לומר ימתין עד שימלא אשה או נכרי או קטן מדבעי למימר בפ' שילוח הקן (פולין דף קמא). דלמי עשה דמנורה דמי עשה דשילוח הקן ולא אמרינן ימתין עד שימלא אחר אכל יא להביא ראיה מפ' ז' נזירים (מזר דף טו:): דקאמר ודלמא לאו טמאין אינון וקעבדי הקפה ומשני שמואל בלשון וקטן ודייק התם דקסבר שמואל דהקפת כל הראש שנה הקפה מדלא נגדלו והשחא אי שרי לרב אדא כי מקיף ליה לאו בר מויבא אכתי תקשי ליה ולקומה בגדול ויקיפו ולא בר מויבא דהא שמואל כרב אדא ס"ל מדשרי להקיף בלשון וקטן ומשמע דמקיף בר מויבא הוא דלא פירש בלשון וקטן ומגלה להו אשה וקטן: הדא דמייחייב עלה תרתיה. בהתראה אחת איירי ובגילוח צבת אחת או זבה אחר זה מוך כדי דיבור ללא מ"ל אישתינן דאי צמנה התראות לא הוה פליג ר' אליעזר בפ' בתרא דמכות (דף ג.) דלמר אס נטלן כולן כחמת אינו חייב אלא אחת ואע"ג דהתם מנכרי קרא למחייב על כל קרחה וקרה ועל כל שריטה ושריטה הכא לא לריך קרא דפלות מלקות ור' אליעזר לית ליה מתלקות: גבי הדדי בתיבי ודמיון אהרדי. בטעמא דכתיבי גבי הדדי סגי כדלמר במס' נדרים (דף ב:) וא"ת גבי מראות נגעים יתמי כולוה דדמיון אהרדי בקרבן עולה ויורד וי"ל דליתיה בדלי לזות וא"ת מ"מ יתמי בתיבתין קודם ילאות צבת כיון דליתא בדלות דמי טפי לשבעות וי"ל דהני לכפר והני להכשיר: פתח בשבעות ובפרש דיעות. וליכא למימר דמינה דסליק קשיא ברישא דהא ממראות נגעים קא סליק: איירי דוותרין מילייהו. אע"ג דנפיש מילייהו משבעות בטוי דצדיעות איכא תרי פקדי קמאי ומשבעות בטוי ליכא אלא פירק ג' מ"מ מילי דכל שבעות נפישין טפי שבעות בטוי שבעות העדות ושבעות הפקדון ושבעות הדיינין:

מסכת פרה

פרק ו' המשך משנה א' יחיד שמואל המושא הביות לקדשן המושא קדושין ונמלך לקדשן קדוש אהד, אין פשר אלא אהרון. לקדשן קדוש אהד ונמלך לקדשן המושא קדושין, אין פשר אלא אהרון. לקדשן קדושין ונמלך לקדשן המושא קדושין, אין פשר אלא אהרון.

עין משפט

א א מיי פ"ג מה"ל ע"כ הלכה א סמג סס טו"ע י"ד ס"י קפ"ח פ"א: ב ב מיי פ"ג מה"ל שבעות הלכה א ב טו"ע י"ד ס"י טו"ע ע"כ פ"א: ג ג מיי פ"ג מה"ל שגות הלכה א: ד ד מיי פ"ג ופי"ג מה"ל שבת סמג לאוין סה טו"ע א"ת ס"י שמו: ה ה מיי פ"ג מה"ל טומאת נעמת ה"ב:

ריבוי הגנאל

על הזקן שתיים והן שתיים שהן ארבע כותבי שתיים מיכן ואחת מלמטה ותיים מיכן ואחת מלמטה ותיים מיכן עלה תרתי גנאל נמי בתרה שבועות שתיים שהן ארבע. ואיירי דתנא שבועות תנא נמי ידיעות הטומאה דבפרשה אחת כתיבי ותרתייהו בקרבן עולה ויורד נתינו. אם עשר מביא כשבה או שיערה ואם הוא דל שתי תוריהו או שני בני יונה. ואיירי דתנא חגי גנאל נמי יציאות השבת ומראות נגעים דרמיון להו. ואיירי (דתנא) (דרינן) ידיעות הטומאה הווינן ידוהו מעט פסוק שרי להו והורו חגי שבועות:

שבועות שאוכל ושלא אוכל אכלתי. הגה שתיים להבא ושתיים לשבד. ידיעות הטומאה ולא ידע הקדש ולא המקדש או ידע ידיעות הקדש והמקדש ולא ידע הטומאה הרי אלו שתיים שהן ד'. וכן הוצאה דעני והוצאה דבעל הבית הנכסה דעני והכנסה דבעל הבית הרי אלו יציאות שתיים שהן ארבע. ומקשינן מני מתני' א' ו' ישמעאל קשיא שבועות. המתן בפ"ג ר' ישמעאל אומר אינו [תיב] אלא על העתיד שנאמר להרע או להטיב ואין אוקימנא למתני' שאכלתי ושלא אכלתי שהוא לעבר. אי ר' עקיבא קשיא ידיעות. דתנן סוף פ"ב ר' עקיבא אומר על העולם טומאה חייב ואינו חייב על העולם מקדש. ואין אוקימנא למתני' על העולם זה וזה. ופירקין איבעית תימא ר' ישמעאל. לעולם ארבע הן ומהן לחיוב והן שלא אוכל ושאוכל. ומהן לפטור שאכלתי ושלא אכלתי. ואיבעית תימא ר' עקיבא מהן לחיוב ומהן לפטור: